

Militant

PERIÒDIC D'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

Dóna'ns suport econòmicament Número 51 FEBRER-MARÇ 2024

MASSACRE SIONISTA A GAZA

Només la
**SOLIDARITAT
INTERNACIONALISTA**
pot aturar el GENOCIDI

La impostura del PSOE i Sumar davant el genocidi sionista

Al costat de Washington i Tel Aviv en tot allò fonamental

Editorial

Comissió Executiva
Estat d'Esquerra
Revolucionària

La capa de paladí de la causa del poble palestí amb què Pedro Sánchez es va cobrir en els moments inicials del genocidi israelià a Gaza s'ha tornat un tros de drap mig esquinçat.

N'hi ha prou de recordar la "repremsió" a Netanyahu, que li va portar elogis de tota la premsa "progressista" i els majors reconeixements dels seus socis de Sumar, IU i PCE. Però la realitat s'ha imposat. Més enllà d'aquests brindis al sol, Pedro Sánchez va enviar dos vaixells de guerra al desplegament de l'OTAN al Mediterrani Oriental per reforçar la posició del sionisme, i segueix qualificant la maquinària de matar de Tel Aviv de "Govern amic". Per suposat, les relacions polítiques, comercials i militars van vent en popa i, si això no fos suficient, des de la Moncloa rectificquen la seva postura inicial i ara s'obren a participar en l'operació militar de la UE contra el poble del Iemen al costat dels Estats Units i Regne Unit.

La diplomàcia podrida no pot ocultar uns fets que se succeeixen dia rere dia. Informacions periodístiques han tret a la llum que a mitjans de gener el govern va aprovar un contracte de compra de material bèl·lic a l'empresa israeliana Ebit Systems, estretament vinculada al Ministeri de Defensa sionista, i que promou el seu material invocant que ha estat "provat en combat". I és veritat. El material d'Ebit Systems s'ha utilitzat durant anys contra

la indefensa població de Gaza i ara mateix en la campanya genocida. I davant d'aquesta aberrant decisió governamental ni un sol dels socis parlamentaris del PSOE, ja participin en el govern o el recolzin des de fora, alça la veu!

Un doble llenguatge que gira l'esquena a la causa palestina

Els aliats del PSOE semblen patir un greu problema visual. Són completament cecs davant la col·laboració del govern espanyol amb Netanyahu, però en canvi veuen avenços històrics en la sentència de la Cort Penal Internacional de Justícia. Com ja hem explicat, aquesta resolució no considera que a Gaza estigui ocorrent un genocidi, ni demana un alto el foc immediat al Govern sionista. És més, reconeix el dret d'Israel a defensar-se, i ja sabem el que això significa, però cuidant de no excedir-se amb la població palestina. En quin món viu aquest tribunal? Els 30.000 civils assassinats, en la seva majoria dones i nens, no són suficients?

Aquesta sentència és una completa burla, un insult a les víctimes de la barbàrie sionista. Però per als dirigents del PCE, d'IU i de Sumar, "aquesta decisió del Tribunal comença a trencar la cultura de la impunitat que el règim israelià ha tingut en totes aquestes dècades". I això s'afirma just en el moment en què Netanyahu, inflat per una sentència que l'exculpa dels seus crims, incrementa la duresa dels seus atacs als refugiats del camp de Jan Yunis i assassina impune-

ment, davant els ulls de qui vulgui veure'l, civils desarmats que portaven banderes blanques.

Les massives manifestacions del 20 de gener a nombroses ciutats de l'Estat espanyol i la marxa estatal del dissabte 27 han tornat a demostrar l'enorme suport i solidaritat amb la causa del poble palestí i contra el genocidi sionista.

Per això Sánchez no té més remei que practicar un doble joc. De boca proclama la seva "censura" a Israel, però els seus actes desmenteixen completament les seves paraules. Una ficció hipòcrita que seria inviable si no comptés amb l'amable i comprensiu suport de la vicepresidenta Yolanda Díaz, de Sumar i de CCOO i UGT. Creant falses il·lusions en aquesta "justícia" internacional que està al servei de l'imperialisme occidental, només pretenen ocultar, o almenys diluir, el seu servilisme cap a Washington i Brussel·les, cap a l'OTAN i la UE.

Aquest doble joc, i la renúncia a donar un cop de puny a la taula i enfrontar-se decididament als responsables d'aquest genocidi i els seus necessaris col·laboradors i patrocinadors, és un exemple molt significatiu de la posttracció ideològica que recorre tota una esquerra conformista i col·laboracionista.

La cobdícia i la capitulació en qüestions de principi, l'oportunisme més roí que porta Sánchez i els seus aliats a pronunciar discursos solemnes a favor de la

pau mentre aproven els pressupostos militars més alts de la història complint les directrius otanistes, i aquest any per mantenir la pau social a tota costa i que la mobilització no se surti d'uns límits establerts, només obtindran un resultat: preparar el camí per a l'avanç de la reacció. O és que algú pensa que el suport a un Govern com el de Netanyahu no tindrà efectes en l'enfortiment de l'extrema dreta a la resta del món?

Aquesta impostura que considera legítim seure al Consell de Ministres espanyol per aprovar mesures que afavoreixen objectivament el Govern israelià, i alhora participar en manifestacions contra el genocidi, no es pot sostenir.

Des d'Esquerra Revolucionària cridem a rebutjar frontalment aquest escenari de maniobres i mentides, que en res ajuda a la causa del poble palestí. Necessitem aixecar una esquerra que no es plegui davant els interessos del bloc imperialista liderat per Washington, que rebutgi la seva agenda militarista i que els assenyali com els veritables responsables que Israel hagi pogut arribar tan lluny en aquesta massacre.

Una esquerra que parli clar i que impulsi la mobilització internacionalista més massiva, ja que l'únic aliat fiable de la població martiritzada de Gaza i Cisjordània és la classe obrera i el jovent del món.

8M VAGA ESTUDIANTIL FEMINISTA

Ens continuen matant i violant. Prou negar la violència masclista! Feministes contra el genocidi sionista a Gaza

Lliures i Combatives · Sindicat d'Estudiants

L'any passat ha tornat a batre rècords en violència masclista. 56 dones assassinades, 7 més que en 2022; un increment del 53,2% de les violacions; una plaga d'agressions sexuals contra nenes i noies molt joves; centenars de denúncies arxivades judicialment i maltractadors al carrer; milers de dones víctimes del tràfic, la prostitució i els ventres de lloguer...

Nosaltres posem les mortes i aquí no passa res. I mentre aquesta escalada de violència continua, l'extrema dreta del Partit Popular i Vox insisteix en el seu discurs negacionista i masclista contra les dones i el col·lectiu LGTBI, i es riu del feminisme allà on governen. Volen venjança, perquè per a aquests reaccionaris el que hem fet en els últims anys

és imperdonable. Amb la nostra lluita hem deixat molt clar que no acceptem ni el seu masclisme ni la seva justícia, ni carregar mai més amb la desigualtat i la submissió, ni suportar humiliacions sense alçar la veu. S'ha acabat!

Estem fartes de violència sexual i jutges franquistes. Estem fartes de caminar amb por pel carrer i de tanta impunitat. I també estem cansades d'escollir promeses per part de l'actual govern central que no es materialitzen en un canvi real. El PSOE ha atacat la llei del Només Sí és Sí votant la seva derogació juntament amb la dreta, ha fet tot el possible perquè la llei Trans no tiri endavant, han col·locat al capdavant de l'Institut de les Dones a una repre-

sentant de l'odi transfob, van vacillar davant del mafiós i matxirulo de Rubiales fins que no els va quedar més remei, i segueixen sense enfrontar-se al poder de l'Església.

Malgrat totes les paraules sobre l'exploació de les dones, aquest govern continua negant-se a què existeixi una assignatura d'educació sexual inclusiva per a combatre la cultura de la violació a les aules, com hem reivindicat des de Lliures i Combatives i el Sindicat d'Estudiants aquests anys.

Per això aquest 8M tornem a la lluita, perquè la joventut estudiantil és en la seva majoria feminista, antifeixista, anticapitalista i internacionalista, i defensa els drets de les persones trans i del con-

junt del col·lectiu LGTBI. Aquest 8M les feministes també aixecarem la bandera palestina, perquè les nostres germanes i germans de Gaza estan sent massacrades pel sionisme feixista, amb la complicitat dels EUA i la UE.

El proper 8 de març des de Lliures i Combatives i el Sindicat d'Estudiants cridem a totes les i els estudiants a la vaga general estudiantil feminista, a buidar les aules i omplir els carrers en les manifestacions estudiantils que organitzem a les 12h i en les manifestacions unitàries de la tarda.

• Ve de la contraportada

De fet, Junts està combinant aquesta demagogia independentista amb la defensa cada vegada més evident del programa neoliberal tradicional de CiU, reclamant més diners per als empresaris catalans o defensant la privatització dels serveis públics, i remarcant el seu perfil dretà clàssic, racista, en àmbits com la immigració.

D'aquí la seva competició amb el PSOE sobre qui ha d'expulsar els immigrants "irregulars", exigint poder fer-ho ells, o permetent que una islamòfoba declarada com Silvia Orriols, en línia amb l'extrema dreta espanyola i europea, sigui alcaldessa a Ripoll. També han rebutjat la regulació dels lloguers i el seu alcalde a Premià de Mar va arribar a contractar els feixistes de Desokupa.

Cada vegada queda més en evidència el que són: la dreta racista, xenòfoba i classista que sempre van ser. Per això mateix no poden ser els nostres aliats en la lluita per l'autodeterminació.

Qui des de sectors de l'independentisme que es reclamen d'esquerra i fins i tot anticapitalistes insisteixen en la necessitat de la unitat nacional amb Junts demostren una profun-

da ceguesa o, pitjor, una menyspreable despreocupació pels problemes quotidians de les masses treballadores.

L'ofensiva reaccionària i l'esquerra parlamentària

El llenguatge colpista dels Ayuso, Aznar, Feijóo i Abascal, del CGPJ i de jutges com García-Castellón, o de nombrosos càrrecs militars o policials –atiant la violència als carrers de l'extrema dreta i cridant obertament a la rebel·lió, al colpisme–, recorda els discursos incendiàris de Gil Robles i José Antonio Primo de Rivera durant els anys 30.

Però el govern PSOE-Sumar i també l'esquerra parlamentària, es mostren impotents davant d'aquesta amenaça. No pocs reconeixen que el poder judicial té un comportament colpista, que aplica la llei a la seva voluntat amb impunitat, però no són capaços de prendre ni una sola mesura pràctica per a colpejar aquest aparell judicial plagat de reaccionaris.

Cal treure lliçons sobre què és i a qui serveix l'aparell de l'Estat burgès, en aquest cas a més amb l'ADN de l'espanyolisme franquista. Canviar la correlació de forces prenent posicions en aquest aparell estatal, com ens intenten convèncer alguns, és una utopia reaccionària.

L'única manera d'enfrontar aquesta amenaça, la de l'extrema dreta i el feixisme, i la d'un aparell de l'Estat cada vegada més reaccionari, és mitjançant la mobilització més contundent als carrers, tal com vam fer a Catalunya l'1 d'octubre de 2017 i en tantes altres ocasions.

Les eleccions generals del passat 23 de juliol van demostrar la consciència antifeixista de milions de treballadors i treballadores i joves. Però el desastre es va evitar per molt poc, tan sols per 5 diputats.

El nou govern de Sánchez i Yolanda

Visita el nostre web

www.esquerrarevolucionaria.net

Genocidi a Gaza

El poble palestí només pot comptar amb la solidaritat internacionalista

Víctor Taibo
Comissió Executiva Estatal
d'Esquerra Revolucionària

La massacre desfermada pel govern sionista, colonialista i feixista de Netanyahu contra el poble palestí continua sense treva. La violència genocida busca reduir a cendres la Franja de Gaza i, si és possible, expulsar la seva població a Egipte per annexar-se definitivament el territori. El que semblava un somni dels sectors més llunàtics i supremacistes de la ultradreta sionista, amb una neteja ètnica i mètodes propis dels règims feixistes dels anys 30, s'està fent realitat.

Un somni que els sectors més fanàtics dins del govern i la cúpula militar israeliana, que marquen el to, volen completar desplaçant la població palestina de Cisjordània i ampliant al sud del Líban, fins al riu Litani, la intervenció militar. D'aquí les constants provocacions intentant escalar el conflicte. L'objectiu és expandir les fronteres, culminant el seu projecte imperialista del Gran Israel.

Un somni que sembla guanyar adeptes entre els seus aliats occidentals que, amb l'excusa de la participació de 12 treballadors de la UNWRA, dels 13.000 que té a Gaza, en l'atac de Hamàs –sempre segons Israel–, han decidit tallar els fons d'aquesta agència condemnant a la població de Gaza en una situació crítica a la fam i a l'extermini.

El règim sionista imposa el terror Nazi

Les xifres d'aquesta destrucció bàrbara resulten insuportables. Més de 33.000 morts, dels quals 13.000 són nens i nenes i un 90% víctimes civils; 65.000 ferits i 2 milions de desplaçats, la pràctica totalitat de la població gaziana. Desenes de milers de cases destruïdes, centenars de milers de famílies palestines sense sostre en ple hivern i una perspectiva de fam i epidèmies que amenaça amb un extermini massiu. Tal com ha assenyalat l'ONU, un escenari apocalíptic.

Aquesta estratègia, com la de qualsevol règim feixista i militarista, no és casualitat, ni fruit només de la bogeria dels sectors més fanatitzats, sinó una política calculada que busca generar el màxim terror i commoció, per aconseguir el més ràpidament possible tots els seus objectius. Una estratègia que inclou execucions de presoners de guerra i població civil, imitant les Waffen-SS a l'est d'Europa.

No es tracta únicament dels partits ultraortodoxos d'extrema dreta que criden a exterminar obertament els palestins. El Likud –partit tradicional de la dreta que comparteix internacional amb la CDU alemanya, el Partit Conservador anglès o el PP– també parla obertament d'una nova Nakba. Tam-

bé ho fa la cúpula de l'exèrcit, sectors amplis de la burgesia que volen fer negoci amb la neteja ètnica i l'oposició liberal i laica que ha ingressat al govern de Netanyahu o es manté fora però sense qüestionar ni una coma l'actuació genocida de l'exèrcit israelià.

Una realitat que fa que els sectors sionistes més feixistes se sentin cada vegada més forts i impunes, sense oposició, i d'aquí ve que celebren una pomposa conferència a Jerusalem amb 5.000 colons fanàtics, plantejant la recolonització de Gaza i l'expulsió del poble palestí.

Un genocidi avalat i finançat pels EUA i Europa

Tots aquests crims poden ser executats amb total impunitat pel govern de Netanyahu perquè compta amb el ferm recolzament de l'Administració Biden, la UE i els governs europeus. També de les corruptes dictadures del món àrab. Aquest suport, que implica mantenir totes les relacions econòmiques i negocis amb Israel i el subministrament massiu de material militar i matèries primeres necessàries per l'ofensiva, és decisiu.

Les declaracions de Biden o Blinken demanant a Netanyahu operacions més "quirúrgiques", evitar morts "innecessàries" de civils o parlar de la solució dels dos Estats, mostren que fins i tot els seus més fermes aliats perceben l'envergadura del genocidi. Però aquestes crides han caigut en sac foradat.

El govern ultradretà de Netanyahu sap que els necessiten i tenen via lliure. Més enllà d'alguns xocs verbals, el suport diplomàtic nord-americà, frenant qualsevol resolució a l'ONU, i la seva vasta ajuda econòmica continuen i continuaran. El mateix passa amb la UE i els governs europeus, les llàgrimes de cocodrill de Borrell o Pedro Sánchez i els seus discursos buits sobre les morts de civils. Mantenen tots els acords i negocis amb Israel, començant per l'exportació de material militar per aixafar el poble palestí.

Un nou exemple del cinisme d'Occident és la resolució del Tribunal Penal Internacional de Justícia dient que no veu genocidi a Gaza. L'assassinat de més de 33.000 persones retransmes en directe no és suficient? Una vegada més, un organisme patrocinat per l'imperialisme occidental se'n riu de les víctimes, afirmant que continuarà examinant "si pot haver-hi crims de guerra i genocidi", demanant al responsable d'aquest genocidi, el govern de Netanyahu, que protegeixi els palestins, permeti l'ajuda humanitària i conservi proves dels seus crims.

A pesar que aquesta resolució dóna suport a l'estratègia d'Israel, sent celebrada pel mateix Netanyahu, encara hem d'escollir ministres del govern central, dirigents de Sumar, IU, el PCE i altres forces de l'esquerra reformista presentant aquesta resolució menyspreable com un "pas endavant", intentant així ocultar la seva submissió a l'estratègia imperialista de Pedro Sánchez.

Les constants declaracions sobre el dret d'Israel a defensar-se, que també Pedro Sánchez ha pronunciat, i les visites de tots els mandataris europeus per reunir-se amb Netanyahu, suposen un suport polític crucial, legitimant aquest criminal de guerra.

El mateix van fer les anomenades potències "democràtiques" europees i els EUA davant l'as-

cens de Hitler, permetent-li, més enllà d'algunes crítiques verbals, conquerir els Sudets, donar suport a Franco, envair Àustria, imposar una dictadura feixista militar sagnant, perseguir i massacrar els jueus, els militants de l'esquerra i minories com els gitanos, i rearmar-se fins a les dents per a preparar la massacre de la Segona Guerra Mundial.

Ni els països àrabs, ni l'Iran, ni la Xina, són aliats del poble palestí

Però Netanyahu i els seus socis feixistes no només compten amb el suport occidental. També es beneficien de la política col·laboracionista dels governs àrabs, que de nou no han mogut un sol dit pel poble palestí, i la completa passivitat de l'imperialisme xinès i rus, que fa gestos diplomàtics a l'ONU però l'únic que volen és continuar fent bons negocis a la zona, consolidar els seus acords comercials i evitar a tota costa una escalada militar.

Si els països àrabs, l'OPEP i Rússia plantessin un embargament de petroli i gas a Israel, als EUA i Europa, estarien en condicions de forçar una treva i evitar més atrocitats de l'Estat sionista. Però no és el cas. Pel que fa a l'Iran o Hesbol·là al Líban, ens trobem davant de governs i organitzacions integristes i burgeses, lligades a potències imperialistes com la Xina i Rússia, i que defensen, per damunt de tot, els seus negocis i interessos geoestratègics, reprimint els seus pobles amb acarnissament quan s'alceu exigint drets democràtics i justícia social.

La causa del poble palestí mai no trobarà solució si se subordina a un o altre bloc imperialista, o a una o altra potència regional. Només compta amb un aliat ferm: la solidaritat internacionalista de la classe obrera i el jovent, que amb les seves mobilitzacions massives, amb les accions contra empreses sionistes, i amb l'arma de la vaga, estan generant problemes a molts d'aquests governs. Només així es podrà forçar l'Estat sionista a aturar aquesta massacre.

Israel, punta de llança de l'extrema dreta mundial

El govern de Netanyahu és el representant més avançat i brutal d'una extrema dreta mundial que ha agafat amb les dues mans la causa sionista, defensant obertament el genocidi del poble palestí.

Netanyahu i els seus aliats estan aprofitant la guerra per aprofundir la seva deriva dictatorial i militaritzant encara més la societat israeliana. Han reparat més de 30.000 armes entre grups paramilitars de colons d'extrema dreta, per a colpejar la població palestina i confrontar la dissidència interna, tant a la població àrab-israeliana com als sectors laics,

d'esquerres i feministes que s'oposen a aquesta deriva dictatorial teocràtica.

Han presentat una legislació per a poder intervenir les comunicacions de qualsevol ciutadà sense autorització o control judicial i una norma considerant delictive el "consum de material terrorista", sense especificar què considera com a tal. Aquesta norma suposa segons nombroses ONG introduir la "vigilància del pensament" al més pur estil orwellià i no té parangó encara en cap país del món.

Des del 7 d'octubre han prohibit qualsevol manifestació, protesta o acció contra la guerra o de solidaritat amb el poble palestí, sent interrogades i detingudes desenes de persones. Unes prohibicions avalades, enfront de sentències anteriors, pel mateix Tribunal Suprem considerat per l'oposició liberal l'últim garant de la "democràcia" davant Netanyahu i el seu govern. Ara es veu també amb claredat el paper dels tribunals com a part de l'aparell de l'Estat sionista.

Aquest procés de militarització està suposant desviar cada vegada més recursos a la guerra i al lobby militar en un país on la pobresa i la desigualtat no han deixat d'estendre's, afectant avui el 30% dels nens, una de les xifres més altes de l'OCDE. Netanyahu i els seus socis, com tota l'extrema dreta mundial, combinen la repressió contra els drets democràtics i un rabió bel·licisme, amb polítiques ultracapitalistes per a desmantellar les restes de l'Estat del benestar i qualsevol tipus de despesa social, imposar retallades i privatitzacions, i garantir grans negocis als empresaris amb exempcions massives d'impostos, subvencions i ajudes. Això ha convertit Israel durant l'última dècada en un dels països amb més desigualtat i pobresa de l'OCDE, atiant la lluita de classes dins de les seves fronteres.

Abans de l'atac de Hamàs i l'actual ofensiva sobre Gaza, Israel estava vivint les majors protestes de la seva història; alimentades per la lluita contra la ultradreta més reaccionària, i que es va manifestar fins i tot en l'actitud de milers de reservistes negant-se a servir en l'exèrcit mentre continués al poder Netanyahu.

Aquesta lluita de classes ha estat conjurada a curt termini per l'ofensiva militar, i trigarà a reviure amb la potència anterior. El descontentament segueix latent i s'expressa en les protestes massives que s'estan vivint a Tel Aviv. Però el problema continua sent que aquestes mobilitzacions, com les anteriors a la guerra, no contempen una denúncia enèrgica del genocidi contra el poble palestí i la responsabilitat del sionisme en la conformació d'un règim d'apartheid i d'opressió nacional despistat.

La classe treballadora, els moviments socials i l'esquerra militant israeliana

només podran combatre l'amenaça de la reacció, i el seriós perill d'una deriva dictatorial plena de fanatisme religiós, combatent en primer lloc l'Estat sionista i les seves polítiques racistes i colonialistes contra el poble palestí. Mentre no es destrueixi aquest Estat, expropiant en primer lloc la burgesia sionista, i no es garanteixi la completa autodeterminació del poble palestí, no hi podrà haver justícia social i estaran cada vegada més amenaçats els drets democràtics de les masses oprimides israelianes.

L'alliberament del poble palestí implica lluitar pel socialisme

La lluita d'alliberament nacional del poble palestí ha estat traïda en múltiples ocasions i ha arribat a un atzucac fruit de la política dels seus dirigents.

Quan la Intifada, un aixecament revolucionari de masses als territoris ocupats el 1989, va posar contra les cordes l'Estat d'Israel, despertant la solidaritat activa d'importants sectors de la classe obrera israeliana, la direcció de l'OLP va dur la batalla a un complet fracàs amb els Acords d'Oslo i la solució dels dos Estats patrocinada per l'imperialisme nord-americà.

La suposada solució "realista", defensada com un inevitable pas intermediari cap a l'alliberament, ha arraconat encara més la població palestina en territoris tutelats per l'Estat sionista i, a la pràctica, convertits en grans presons a cel obert on els ciutadans són refugiats en la seva pròpia terra.

Aquest règim d'apartheid ha estat legitimat internacionalment de la mà de l'OLP i l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), que actua com a contractista d'Israel assumint el paper de policia i reprimint el seu propi poble alhora que fa sucosos negocis amb la burgesia sionista.

L'abandonament de qualsevol perspectiva socialista, subordinant-se a la burgesia àrab i a la pròpia burgesia palestina, ha estat la causa d'aquest desastre.

Hamàs, dependent financerament d'una dictadura ultracapitalista corrupta com la de Qatar o de l'Estat islàmic burgès de l'Iran –enemic jurat del moviment obrer i els oprimits–, també practica aquesta subordinació. Una alternativa revolucionària i socialista xoca inevitablement amb el seu programa reaccionari i burgès. Els dirigents de Hamàs a l'exili són alts executius d'empreses que fan grans negocis amb el Sudan, Turquia i fins i tot amb l'Estat d'Israel. Que l'esquerra militant, palestina i internacional, se subordini acríticament a Hamàs no ajudarà en res a la lluita del poble palestí, com en el seu dia no va ajudar la seva subordinació a Arafat i a l'OLP.

Des del 2017 Hamàs també accepta en els seus propis estatuts els Acords d'Oslo i la solució dels dos Estats, sota les fronteres del 1967, negociant el 2021 la seva possible integració a l'OLP a canvi de celebrar eleccions però garantint que la presidència seguiria en mans del corrupte Abbas. L'acord estava tancat però Israel va bloquejar-ho per a continuar amb els seus plans expansionistes.

La causa del poble palestí podrà triomfar amb la lluita de masses, utilitzant l'eina de la vaga general, mitjançant comitès populars que impliquin en la batalla el conjunt dels oprimits, com va ocórrer en la primera Intifada, amb la solidaritat internacionalista, també dins d'Israel, i recorrent a l'autodefensa armada basada en la participació i el control democràtic dels treballadors i treballadores i el jovent palestí, contra les camarilles integristes, cesaristes i corruptes.

La lluita per l'alliberament nacional de Palestina és una qüestió de classe. El seu èxit depèn del triomf de la revolució socialista a l'Orient Mitjà, impulsant la unitat dels treballadors i treballadores palestines, israelianes i de la resta del món àrab, per destruir l'Estat sionista i expropiar la seva burgesia, i també per derrocar la burgesia àrab i palestina, lligada per infinitud d'interessos a Israel, EUA i Occident.

Els treballadors i treballadores de COMSA Service Tarragona amb el poble palestí

Argentina

La combativitat de la vaga general mostra el camí per a derrotar Milei

Miguel Campos
Esquerra Revolucionària

La vaga general del 24 de gener contra el govern que presideix el feixista Javier Milei ha estat una enorme demostració de força de la classe obrera. Passant per sobre del protocol feixistoide governamental per a impedir protestes i manifestacions, desafiant les provocacions policials, més d'un milió i mig de treballadors i treballadores van prendre els carrers i van paralitzar el país.

El rebuig al Decret de Necessitat i Urgència (DNU), el major atac als drets democràtics i socials des de la dictadura, i l'anomenada "Llei Omnibus", que concedeix poders especials a Milei i planteja milers d'acomodaments, privatitzar desenes d'empresses, la sanitat i educació públiques i reduir a cendres els drets laborals, ha estat multitudinari.

L'èxit de la vaga general té encara més rellevància pel context. Després del cop que va representar la victòria del líder ultradretà, amb un 200% d'hiperinflació que condemna molts treballadors i treballadores a l'empobriment i la precarietat cròniques, i després d'anys de pacte social i desmobilització d'una burocràcia sindical que s'ha resistit amb unghes i dents a convocar aquesta vaga, i que ha fet tot el possible per limitar-la i continua intentant que l'enorme descontentament social no tingui continuïtat i pugui desbordar-los.

Els dirigents de la CGT i les dues CTA es van negar a organitzar assemblees, comitès de vaga i piquets per a paralitzar els centres de treball de sectors amb molta informalitat i sense organització sindical com el comerç, l'hostaleria i moltes petites empreses. Més escandalós encara: en el transport (sector clau amb forta organització sindical) van limitar l'aturada a unes hores amb l'excusa de facilitar l'assistència a les manifestacions. Malgrat tot, la classe obrera ha descarregat un cop demolidor, marcant el camí per a derrotar Milei.

Aixecar un pla de lluita que desbordi les maniobres dilatòries de la burocràcia!

Aquest cop ha provocat nerviosisme i tensions dins del govern i amb els seus aliats. La Cambra Nacional d'Apel·lacions de Treball ha suspès la reforma laboral inclosa al Decret de Necessitat i Urgència del govern, encara que el seu contingut fonamental es manté a la Llei Omnibus" que es debat al Parlament. Milei ha destituït el ministre d'Infraestructures i retirat de la Llei Omnibus la privatització de la petrolera estatal YPF, la reforma del sistema que mesura els augments de les jubilacions i la pujada d'impostos a algunes exportacions regionals. També ha reduït la seva sol·licitud de poders especials: de 2 anys prorrogables a 4, a 1 any prorrogable a 2. Intenta rebaixar la pressió al carrer i facilitar l'aprovació de les mesures fonamentals del seu pla d'atac: poders especials, més repressió policial i el 90% de les mesures privatitzadores i contra els drets laborals i socials.

Els discursos dels dirigents sindicals després de l'èxit incontestable de la vaga són reveladors. Cap proposta per continuar la lluita! Confiança cega en què la justícia burgesa i no la mobilització frenaran els decrets més autoritaris del govern. I, com no!, crides desesperades als diputats de la Unió per la Pàtria (UP) peronista, la dreta "moderada" i fins i tot sectors del partit feixista de Milei a negociar una suavització dels atacs al parlament.

La majoria de diputats dona suport als punts essencials de la llei, inclosos aquells que els dirigents de la UP consideren possibles aliats davant Milei com la "centredretana" UCR, diversos partits regionals i sectors de dreta peronista.

El més increïble és que encara hi hagi els qui declarant-se marxistes, trotskistes i comunistes insisteixen en el conte de fades que Milei, Trump, etc. no representen a la classe dominant i que aquesta s'encarregarà de frenar-los. Unes idees que vénen com oli en un llum a la política de la burocràcia sindical i dels reformistes de frenar la lluita als carrers.

L'oposició a la Llei Omnibus de la UP reflecteix la pressió de les masses però no conté cap mesura concreta per a endurir la mobilització. Qui pot sorprendre-se'n? Són els mateixos dirigents que van governar els últims 4 anys i que, amb els seus compromisos amb l'FMI, concessions als capitalistes i retallades socials, van asfaltar la victòria de Milei.

Deixar la lluita contra aquest feixista a les seves mans, com plantegen els dirigents sindicals, o a les d'uns jutges que han suspès l'aplicació d'alguns punts dels decrets presidencials per qüestions de forma (intentant que això pogués desactivar una mica la protesta social) només pot portar al desastre.

L'Argentina enfronta una lluita de classes sense precedents el desenvolupament de la qual influirà a molts altres països. Els feixistes ho tenen claríssim: la ultradreta global, entusiasmada, fa l'onada a Milei. Els sectors decisius de l'oligarquia financera, industrial i agrària argentina i del gran capital internacional i l'FMI també ho entenen i han tancat files donant suport a les seves mesures. També l'imperialisme estatunidenc, que en un context de retrocés envers la Xina, veu en Milei i altres governs reaccionaris del continent punts de suport per a recuperar la iniciativa.

Centenars de milers de treballadors i treballadores també comprenen el que està en joc i, malgrat la falta d'un pla de lluita i el fre de la burocràcia, s'han llençat al carrer desafiant les amenaces del govern, la policia i l'aparell estatal.

El més increïble és que encara hi hagi els qui declarant-se marxistes, trotskistes i comunistes insisteixen en el conte de fades que Milei, Trump, etc. no representen a la classe dominant i que aquesta s'encarregarà de frenar-los. Unes idees que vénen com oli en un llum a la política de la burocràcia sindical i dels reformistes de frenar la lluita als carrers.

Milei pot ser derrotat, i la manera de fer-ho l'han mostrat centenars de milers de treballadors i treballadores aquest 24 de gener. El desafiament d'aquest feixista i del seu govern de representants directes de l'oligarquia no és xerrameca. En 35 dies de govern, segons denunciava la Coordinadora contra la Repressió Policial i Institucional (CORREPI), la policia ha assassinat 32 persones; la majoria víctimes de la metxa curta policial en barris obrers colpejats per la crisi o mortes en presons i comissaries. Milei no necessita camises negres fent la salutació hitleriana. Té la seva força de xoc en la policia i l'oficialitat de l'exèrcit, plagades de feixistes.

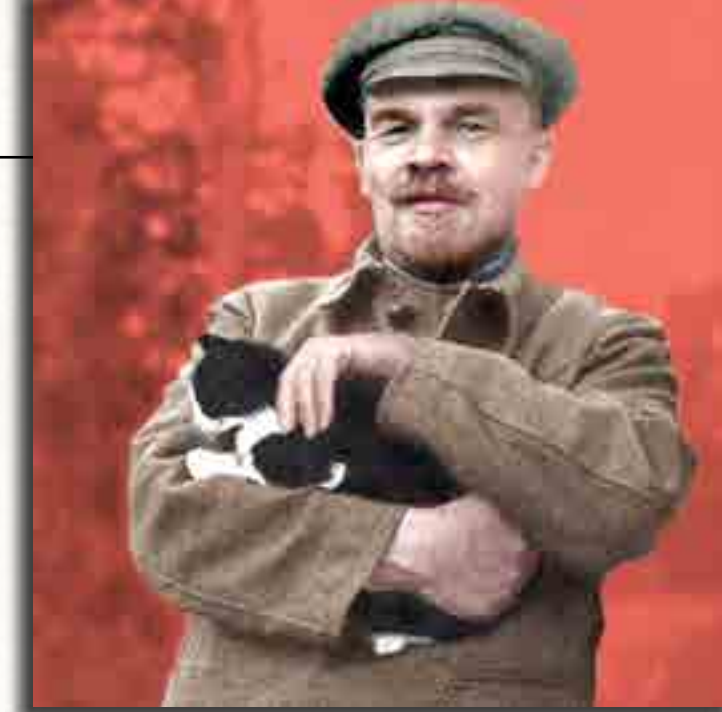
L'esquerra que es considera revolucionària té l'oportunitat (i l'enorme responsabilitat) de plantejar una política de front únic contra aquest sicari del capital i guanyar el suport de les bases peronistes de la CGT i les CTA. Ha d'organitzar assemblees en milers de centres de treball, barris i centres d'estudi per a imposar una nova vaga general de 48 hores i impulsar comitès d'acció que organitzin l'autodefensa i la continuïtat de la lluita des de baix.

Centenari de Lenin

(1924-2024)

Les seves idees viuen en cada lluita

Escrits en revolució. Els articles, tesis, manifestos i treballs teòrics del líder bolxevic el 1917

El 2024 es compleixen cent anys de la mort de V. I. Lenin. Des d'Esquerra Revolucionària i la Fundació F. Engels commemorarem aquest centenari recuperant la seva vida com a revolucionari internacionalista i teòric del marxisme, com a constructor i dirigent del primer Estat obrer i socialista de la història, posant especial èmfasi als seus últims combats en defensa de la democràcia obrera i contra la degeneració burocràtica del partit bolxevic i la revolució.

Al llarg dels propers mesos dedicarem al nostre web apartats específics a les seves obres, articles i llibres essencials, publicarem noves edicions dels seus treballs més destacats i organitzarem actes públics per a debatre sobre l'actualitat i fortalesa del seu pensament.

I volem començar aquesta commemoració convidant tots els nostres simpatitzants i militants de l'esquerra perquè adquireixin els tres volums d'*Escrits en revolució*, una acurada edició

que inclou els articles, tesis, manifestos i treballs teòrics que el líder bolxevic va elaborar el 1917.

Aquest tresor del pensament leninista és poc conegut i de difícil accés. Tant per als militants comunistes més veterans i experimentats, com per als joves revolucionaris que s'estan acostant a les idees de Lenin, la lectura cronològica d'aquests materials obrirà noves perspectives, proporcionarà un quadre real, i de primera mà, sobre els seus esforços per reorientar el programa

ma i l'estratègia del partit bolxevic, la seva lluita intransigent contra les polítiques frontpopulistes de col·laboració de classe, per defensar l'internacionalisme proletari genuí i la seva determinació per assegurar el triomf de la revolució socialista.

Llegir el Lenin de 1917, recuperar el seu pensament original lliure de les posteriors deformacions de l'estalinisme, ens regala una escola formidable de tàctica i estratègia revolucionària, imprescindible per afrontar les lluites presents i futures.

Tres volums | 1.763 pàgines | 60 euros.
Escaneja el QR si vols adquirir el llibre a la llibreria online de la FFE.

III Congrés d'Esquerra Revolucionària Internacional

Avui més que mai, socialisme o barbàrie!

Un altre aspecte al qual vam parar molta atenció en les sessions del congrés va ser l'ascens de l'extrema dreta, que representa una amenaça molt seriosa per a la classe obrera i els drets democràtics i socials conquerits. El combat contra l'extrema dreta i la reacció no és un aspecte secundari. La lluita contra el feixisme es resoldrà per la capacitat que tingui l'avantguarda proletària per construir una organització revolucionària provada i amb una influència real entre les masses.

Construint Esquerra Revolucionària

D'altra banda, vam dedicar bona part de les sessions als informes sobre la nostra intervenció en els grans fronts de la lluita de classes.

Des d'Esquerra Revolucionària a l'Estat espanyol, Portugal, Alemanya, Mèxic i Venècia, hem participat i impulsat amb totes les nostres forces el moviment contra el genocidi a Gaza i en la lluita feminista de classe i revolucionària contra el masclisme, els feminicidis i l'LGTBI-fòbia, amb la nostra plataforma Lliures i Combatives.

Per descomptat, la lluita sindical ha estat un dels camps de batalla en el qual hem invertit més energies i força, participant i en ocasions dirigint nombrosos conflictes obrers a tots els països on la nostra Internacional és present.

Totes les nostres seccions tenen una composició netament obrera i les nostres forces i influència avancen amb solidesa i pas ferm tant en quantitat com en qualitat. Aquest creixement s'ha apuntalat amb unes finances revolucionàries que ens permeten una completa independència política, amb els esforços realitzats per produir regularment els nostres diaris, El Militante, Militant, Euskal Herria Sozialista, A Centelha, Offensiv..., amb una tasca incansable en el terreny de la teoria i la publicació de més d'un miler d'articles als nostres webs en l'últim any, amb les desenes de nous llibres editats per la Fundació F. Engels...

L'ambient de confiança i determinació per continuar construint les forces del comunisme revolucionari va quedar reflectit en una magnífica col·lecta amb la qual vam recaptar 22.000 euros aportats pels i les companyes presents.

És l'hora de prendre partit fins a mullar-se, de construir les forces del marxisme entre la classe obrera i el jovent amb decisió i voluntat.

Visca el comunisme revolucionari i internacionalista!
Uneix-te a Esquerra Revolucionària!

Pots llegir la crònica sencera a esquerrarevolucionaria.net

Els dies 8, 9 i 10 de desembre, amb una participació de més de 220 companys i companyes d'arreu de l'Estat espanyol, Portugal, Alemanya, Mèxic i Venècia, vam celebrar el Tercer Congrés d'Esquerra Revolucionària Internacional.

La trobada d'enguany ha tingut un especial significat ja que la vam fer al nou Espai Rosa Luxemburg de Madrid que, després de set mesos de reformes, vam inaugurar públicament el 3 de febrer amb un gran acte.

Durant aquestes tres jornades vam debatre les perspectives polítiques internacionals i dels diferents països i fronts de la lluita de classes en els quals participem quotidianament. Hem analitzat en profunditat l'enfrontament interimperialista per l'hegemonia mundial, la

derrota que els EUA i la UE estan patint en la guerra d'Ucraïna i el genocidi sionista perpetrat contra el poble palestí a Gaza, en un món convuls i sumit en un caos violent.

Genocidi a Gaza i ascens de l'extrema dreta

Vam fer un repàs a fons de la història de la lluita per l'alliberament nacional i social de Palestina fins a l'actualitat, denunciant el genocidi que l'Estat d'Israel està cometent a Gaza amb el beneplàcit dels EUA, Regne Unit i la UE, mentre els corruptes Governos àrabs així com l'imperialisme xinès miren cap a un altre costat i l'ONU mostra una vegada més la seva impotència.

L'aparell de l'Estat i l'extrema dreta sabotegen l'amnistia

Esquerra Revolucionària

L'aparell de l'Estat i el PP i Vox estan aguditzant la seva ofensiva contra la Llei d'Amnistia. No poden oblidar la rebel·lió del poble de Catalunya que va posar contres les cordes al règim del 78 –aquest règim heretat del franquisme que garanteix els seus privilegis i poder–, i exigeixen que la venjança es compleixi.

El poder judicial no és més que una altra pota de l'extrema dreta

Després que el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) aprovés al novembre una declaració contra l'amnistia, els franquistes amb toga tornen a la càrrega sense cap mena de rubor.

Considerant que els delictes de terrorisme i traïció no estan inclosos en la Llei d'Amnistia, el jutge de l'Audiència Nacional que investiga al Tsunami Democràtic, Manuel García-Castellón, ha prorrogat la instrucció de la causa per terrorisme contra Carles Puigdemont, Marta Rovira i deu investigats més. Al mateix temps, el titular del Jutjat d'Instrucció núm. 1 de Barcelona, Joaquín Aguirre, acordava, el dia abans de la votació de la llei, la reactivació de la recerca del "Cas Volhov" –un deliri conspiranoide i trum-

pista que pretén vincular l'independentisme amb el govern de Putin–. L'objectiu és poder jutjar determinats fets com a delictes de traïció.

Aquesta actuació completament ruda demostra com de lluny està arribant l'actuació colpista de l'aparell de l'Estat i de la cúpula judicial. Fins a tal punt és així que el propi PSOE, que es va tancar en banda inicialment a incloure els delictes de terrorisme, finalment ho ha fet però amb l'excepció dels que suposin "violacions greus de drets humans de manera manifesta i amb intenció directa". Però, qui diu que García-Castellón no sigui capaç de veure tots aquests requisits i continuar amb la causa per terrorisme després de l'aprovació de la Llei d'Amnistia?

La realitat és que poden fer-ho no només perquè tenen el suport decidit de la dreta, sinó perquè han comptat amb el suport públic del PSOE i del seu Ministre de l'Interior Marlaska durant molts anys. Sí, el PSOE és responsable de no derogar la Llei Mordassa, de celebrar la presó de Pablo Hasél i dels joves d'Alsasu, d'impulsar els muntatges judicials i policials a membres dels CDR, i ara de dirigir operacions antiterroristes contra l'organització ecologista Futur Vegetal. Estan recollint el que han sembrat.

Junts i la seva hipocresia calculada

Pedro Sánchez, que el 2017 va donar suport a la supressió de l'autonomia de Catalunya, que va dir que portaria Puigdemont per a ser jutjat, i que va negar per activa i per passiva la possibilitat de l'amnistia, ha acabat cedint. I ho ha fet no sols perquè necessitava els vots d'ERC i Junts, sinó també per a tancar definitivament, en sintonia amb amplis sectors de la burgesia catalana, el desafiament obert amb la crisi revolucionària del 2017, que no va poder ser conjurat exclusivament per la via de la repressió. Un full de ruta que també comparteixen els dirigents d'ERC i Junts que, més enllà dels discursos retòrics, han renegat de la lluita per l'autodeterminació i la República.

No obstant, n'hi ha prou amb veure la furiosa oposició de l'aparell de l'Estat i la reacció espanyolista per a comprendre com la Llei d'Amnistia és, al mateix temps, conseqüència de la lluita de masses contra la repressió i per la República catalana, reflectint la força

del moviment d'alliberament nacional, tal com assenyala explícitament la pròpia llei. Una realitat que Junts percep i intenta aprofitar demagògicament.

D'aquí el seu vot desconcertant en contra de la Llei d'Amnistia, ajornant la seva aprovació. Un moviment que reflecteix dues qüestions: la seva evident preocupació per a garantir que Puigdemont no sigui empresonat, i diferenciar-se d'ERC per a intentar guanyar l'hegemonia en el moviment independentista un any abans de les eleccions catalanes.

Poc li importen a Junts els i les milers d'activistes represaliades, com va demostrar personant-se com a acusació particular amb Quim Torra al capdavant del Govern o ordenant actuacions represives dels Mossos d'Esquadra quan encapçalaven la Conselleria d'Interior tant en aquell Govern de Junts com en el posterior de Pere Aragonès.

• Segueix a la pàgina 3

